

## POSTANOWIENIE

23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 23 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. G.

przeciwko Z. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością P. spółce komandytowej w W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na skutek skargi kasacyjnej D. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 14 lutego 2023 r., XXVII Ca 1430/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia postanowienia powódce do dnia zapłaty.**

**[SOP]**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki D. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 lutego 2023 r.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu (*prima facie*), przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane przypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc o sytuację, w której wyrok może być uznany za błędny lub wadliwy. Konieczne jest zatem wykazanie w skardze - w formule wyodrębnionego wywodu prawnego - w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie

stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Skarżąca wskazała, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona „co wynika z treści powołanych wyżej zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego oraz procesowego”. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powyższą myśl skarżąca uzupełniła o kwestionowanie trafności decyzji procesowych Sądu odnoszących się do postępowania dowodowego oraz oceny wykładni umowy z 23 sierpnia 2013 r.

Skarżąca nie przedstawiła przekonujących od razu, widocznych *prima facie*, twierdzeń wykazujących racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19). Argumenty wskazywane przez autora skargi kasacyjnej sprowadzały się w zasadzie do polemiki z ustaleniami faktycznymi, którymi Sąd Najwyższy jest przecież związany. Niedopuszczalność sięgania w skardze kasacyjnej po zarzuty związane z ustalaniem okoliczności faktycznych sprawy oraz z oceną dowodów wynika wprost z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy jest „sądem prawa”, nie zaś „sądem faktu”. Orzecznictwo Sądu Najwyższego ma bowiem służyć do rozwiązywania skomplikowanych, nowych problemów o charakterze ściśle jurydycznym oraz wpływać na ujednolicenie sposobu oceny spraw podobnych w sądach powszechnych, jednakże nie na skutek narzucenia tym sądom wytycznych co do oceny materiału dowodowego rozpatrywanych spraw, lecz na skutek dokonywania wykładni przepisów prawa, które można interpretować różnorako w procesie stosowania powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23).

Przedstawione przez Sąd Okręgowy rozważania, chociaż w istocie zwięzłe, pozwalają jednak na wysnucie wniosku, że Sąd ten podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego. Przeanalizował również zarzuty

podniesione przez skarżącą w apelacji. Z kolei nieprzeprowadzenie dowodów z przesłuchania powódki i świadka L. W. Sąd drugiej instancji przekonująco uzasadnił, wskazując, że skoro osoby te nie uczestniczyły w zawieraniu umowy sprzedaży udziałów w nieruchomości z 23 sierpnia 2013 r. nie mogą mieć wiedzy dotyczącej przejęcia przez pozwaną zobowiązań sprzedawcy (E. spółki z o.o.), wynikających z umowy zawartej z powódką. Z przywołanego w skardze kasacyjnej postanowienia umowy z 23 sierpnia 2013 r., dotyczącego zapewnienia o prawidłowej reprezentacji E. spółki z o.o. przy składaniu wskazanych tam oświadczeń woli też nie można wywnioskować, że zamiarem stron tej umowy było przejęcie zobowiązania wobec powódki. Skarżąca nie przedstawiła zresztą żadnego wyводу, wskazującego, że wniosek taki można by jednak wysnuć. Ograniczyła się do zarzutu niedokonania przez Sąd drugiej instancji wykładni tego postanowienia. Lektura skargi kasacyjnej w kontekście przedstawionych przez Sady *meriti* motywów orzeczenia nie pozwala zatem na stwierdzenie, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył obowiązujące przepisy prawa materialnego czy wiążące go przepisy procedury cywilnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[ms]